

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 41 Pž-5396/2020-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Kamelije Parać, predsjednice vijeća, Gorane Aralice Martinović, sutkinje izvjestiteljice i Maje Bilandžić, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja TURISTHOTEL d.d. iz Zadra, Obala kneza Branimira 6, OIB 74204012744, kojeg zastupaju punomoćnici Mladen Markoč, Ivan-Krešimir Tomić i Igor Grubišić, odvjetnici u Zagrebu, protiv tuženika INVEST ZADAR d.o.o., iz Zagreba, Velikopoljska 9H, OIB 21368591143, kojeg zastupa punomoćnik Igor Savić, odvjetnik u Zajedničkom odvjetničkom uredu Igor Savić & Ines Savić, u Zagrebu, Crnčićeva 16a, radi isplate iznosa od 16.589.653,30 kn, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3110/2016-20 od 26. ožujka 2018., u sjednici vijeća održanoj 25. veljače 2021.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovana tuženikova žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3110/2016-20 od 26. ožujka 2018. u točkama I., III. i IV. njene izreke.

II. Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu troška odgovora na tuženikovu žalbu u iznosu od 130.000,00 kn.

Obrazloženje

Pobijanom presudom tuženiku je naloženo platiti tužitelju iznos od 16.589.653,30 kn sa zakonskim zateznim kamatama (točka I. izreke). Odlukom iz točke II. izreke presude odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 174,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama. Odlukom iz točke III. izreke presude, tuženiku je naloženo naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 341.262,50 kn. Odlukom iz točke IV. izreke presude, odbijen je kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka.

Tužitelj u ovom postupku zahtijeva isplatu iznosa od 16.589.653,30 kn koji se odnosi na iznos koji je tuženiku platio na temelju pravomoćnih presuda Trgovačkog suda u Zadru, poslovni broj P-244/06 od 31. listopada 2007. i poslovni broj P-317/12 od 7. studenoga 2012. S obzirom na to da su te dvije presude ukinute, tužitelj smatra da je otpala osnova na temelju koje je utuženi iznos naplaćen te zahtijeva povrat stečenog bez osnove.

Prvostupanjski sud je ocijenio osnovanim tužiteljev zahtjev za povrat stečenog bez osnove te neosnovanim tuženikov prigovor da je tužitelj izgubio pravo na povrat iznosa od 16.589.653,30 kn jer je propustio svoju tražbinu prijaviti u postupku predstečajne nagodbe.

O troškovima postupka prvostupanjski sud je odlučio primjenom odredbe čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP) te na temelju odgovarajućih odredaba Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15).

Protiv te presude žalbu je podnio tuženik navodeći da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo, konkretno odredbe Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi. Naime, nad tuženikom je 28. travnja 2016. otvoren postupak predstečajne nagodbe u kojem tužitelj nije prijavio svoju tražbinu. Prvostupanjski sud je s obzirom na tu činjenicu trebao tužbu odbaciti kao nedopuštenu. Nadalje, nije pravilno utvrđenje prvostupanjskog suda da je predmetna tražbina nastala 21. rujna 2016. kada je ovaj sud donio rješenje poslovni broj Pž-4699/16 kojim je potvrđeno rješenje Trgovačkog suda u Zadru, poslovni broj P-317/12 od 11. svibnja 2016. kojim su ukinute presude na temelju kojih je tužitelj platio tuženiku iznose koje potražuje u ovom postupku. Tuženik, naime smatra da je podnošenjem prijedloga za ponavljanje postupka (3. kolovoza 2015.) tužitelj smatrao da ima navodnu tražbinu prema tuženiku te ju je u trenutku otvaranja predstečajnog postupka bio obvezan prijaviti u postupak predstečajne nagodbe nad tuženikom. Sukladno Zakonu u postupku predstečajne nagodbe postoji obveza prijave svih tražbina, utvrđenih, neutvrđenih, dospjelih i nedospjelih, a na dužniku je da odluči koje će tražbine priznati. Na taj način svi vjerovnici dobivaju uvid u kompletnu financijsku sliku društva, bez opasnosti da se pojave neke druge potencijalne tražbine.

Tuženik smatra da tužitelj nije dokazao osnovanost tužbenog zahtjeva slijedom čega predlaže da ovaj sud preinači prvostupanjsku presudu i odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Tužitelj je u odgovoru na tužnikovu žalbu naveo da nije prijavio svoju tražbinu u postupku predstečajne nagodbe nad tuženikom jer to nije mogao učiniti. Naime, u vrijeme otvaranja postupka predstečajne nagodbe nad tuženikom, tužitelj nije imao tražbinu koju sadrži tužbeni zahtjev. Ta tražbina je nastala donošenjem rješenja ovog suda poslovni broj Pž- 4699/16 od 21. rujna 2016. dok je rok za prijavu tražbine u predstečajnom postupku istekao 30. svibnja 2016.

Tužnikova žalba nije osnovana.

Nakon što je ispitao pobijanu presudu u skladu s odredbom čl. 365. ZPP-a, u granicama razloga navedenih u žalbama te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 10., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj je sud utvrdio da je ona pravilna i zakonita.

Među strankama su nesporne sljedeće činjenice:

- 31. listopada 2007. Trgovački sud u Zadru je donio presudu poslovni broj P-244/06 kojom je utvrđeno postojanje tužiteljeve (ovdje tuženik) tražbine prema tuženiku (ovdje

tužitelj) u iznosu od 7.142.293,90 kn sa zakonskim zateznim kamata dok je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 246.378,41 kn,

- presudom ovog suda, poslovni broj Pž-7342/07 od 29. svibnja 2012. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zadru, poslovni broj P-244/06 u dijelu u kojem utvrđeno postojanje tužiteljeve (ovdje tuženik) tražbine prema tuženiku (ovdje tužitelj) u iznosu od 7.142.293,90 kn i kojom je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 246.378,41 kn, te je ukinuta presuda u dijelu u kojem je tuženiku naloženo plaćanje zakonskih zateznih kamata te je predmet vraćen na ponovno suđenje,

- u ponovljenom postupku donesena je presuda Trgovačkog suda u Zadru, poslovni broj P-317/12 od 7. studenoga 2012. kojom je odlučeno kada je tuženik (ovdje tužitelj) dospio u zakašnjenje s isplatom dužnog iznosa i ta presuda je postala pravomoćna donošenjem presude ovog suda, poslovni broj Pž-1589/13 od 12. studenoga 2013.,

- na temelju tih presuda tuženik (ovdje tužitelj) je platio tužitelju (ovdje tuženik) iznos od 16.589.653,30 kn

- 31. srpnja 2015. tuženik (ovdje tužitelj) je podnio Trgovačkom sudu u Zadru prijedlog za ponavljanje postupka budući da su presude Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj P-244/06 i P-317/12 utemeljene na lažnom iskazu, nalazu i mišljenju sudskog vještaka Zlatka Jurinića (presuda Županijskog suda u Zadru, poslovni broj Kž-382/14 od 1. srpnja 2015.),

- 11. svibnja 2016. Trgovački sud u Zadru je rješenjem ukinuo svoje presude poslovni broj P-244/06 i P-317/12 te je dopustio ponavljanje tih postupaka što je potvrđeno rješenjem ovog suda, poslovni broj Pž-4699/16 od 21. rujna 2016.

Među strankama je sporno ima li tuženik pravo zadržati iznos od 16.589.653,30 kn koji je naplatio od tužitelja ili se radi o stečenom bez osnove, te je li tužitelj izgubio pravo na povrat budući da nije prijavio svoju tražbinu u postupku predstečajne nagodbe koja se vodi nad tuženikom.

Prema odredbi čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18; u daljnjem tekstu: ZOO) kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

Pravilno je utvrđenje prvostupanjskog suda da je osnova na temelju koje je tuženik od tužitelja stekao utuženi iznos otpala, odnosno da ista više ne postoji, jer su presude na temelju kojih je tuženik stekao taj iznos, ukinute. Slijedom navedenog, postoji tuženikova obveza za vraćanjem stečenog, sukladno citiranoj odredbi čl. 1111. ZOO-a.

Ovom odlukom sud ne prejudicira konačno razrješenje odnosa tužitelja i tuženika u ponovljenom postupku, nego se u ovom sporu odlučivalo postoji li još uvijek osnova na temelju koje je tuženik od tužitelja naplatio iznos od 16.589.653,30 kn.

Nadalje, pravilna je i odluka prvostupanjskog suda da tužitelj nije bio u obvezi prijaviti tražbinu u predstečajnom postupku koji se vodio nad tuženikom budući da u vrijeme otvaranja postupka (28. travnja 2016.) do zaključenja prijava tražbina (30. svibnja 2016.), tužiteljeva tražbina nije nastala. Ona je, naime nastala tek pravomoćnošću odluke kojom se ukidaju presude Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj P-244/06 i P-317/12 (21. rujna 2016.).

Prema odredbi čl. 35. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17) vjerovnici dužnika u predstečajnom postupku su osobni vjerovnici dužnika koji u vrijeme otvaranja predstečajnog postupka imaju imovinskopравnu tražbinu prema dužniku.

Prema ocjeni ovog suda, tužitelj nije bio tuženikov vjerovnik u trenutku otvaranja predstečajnog postupka jer u to vrijeme nije imao imovinskopравnu tražbinu prema njemu. Ta tražbina je nastala kada je otpala osnova na temelju koje je tuženik stekao tu tražbinu od tužitelja. Sve dok ta osnova nije otpala to je bila tuženikova tražbina prema tužitelju.

Zato je pravilna odluka prvostupanjskog suda da tužitelj nije bio u obvezi prijaviti tražbinu koja je predmet ovog postupka, slijedom čega je tuženikov prigovor ocijenjen neosnovanim.

Uzevši u obzir sve navedeno, ovaj sud u cijelosti prihvaća činjenično stanje utvrđeno prvostupanjskom presudom, njene razloge, a samim time i odluku prvostupanjskog suda o osnovanosti tužbenog zahtjeva donesenu pravilnom primjenom odredbi Zakona o obveznim odnosima.

Pravilna je i odluka o troškovima parničnog postupka kako po osnovi (čl. 154. st. 1. ZPP-a) tako i po visini.

Tužiteljev zahtjev za naknadu troška žalbenog postupka, za sastav odgovora na žalbu u iznosu od 130.000,00 kn nije osnovan. Na temelju odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a, pri odlučivanju koji će se troškovi naknaditi, sud će uzeti u obzir samo troškove koji su bili potrebni radi vođenja parnice. O tome koji su troškovi bili potrebni to o njihovoj visini, odlučuje sud ocjenjujući brižljivo sve okolnosti. Ocjenjujući sve okolnosti, ovaj sud zaključuje kako nije riječ o potrebnom trošku pa je na temelju odredbe čl. 166. st. 1. ZPP-a, tužiteljev zahtjev za naknadu troška žalbenog postupka odbijen kao neosnovan.

Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci (čl. 368. st. 1. ZPP-a).

Zagreb, 25. veljače 2021.

Predsjednica vijeća
Kamelija Parać

Broj zapisa: **eb2f7-d61ed**

Kontrolni broj: **0c7fb-3d24d-22f4d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=KAMELIJA PARAĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.